

Kázání Sedlčany 28.10.2023

Biblické evangelium je Boží moc

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

EGW Vybraná poselství, svazek 1, str. 359.2: „Potřebujeme také mnohem více poznání; potřebujeme být osvíceni, **pokud jde o plán spasení. Není ani jeden ze sta, kdo by sám pro sebe chápal biblickou pravdu o tomto předmětu, který je tak nezbytný pro naše současné i věčné blaho.** Když začne svítit světlo, aby lidem objasnilo plán vykoupení, nepřítel pracuje s veškerou snahou, aby světlo bylo lidským srdcím uzavřeno. Přistoupíme-li k Božímu slovu s učenlivým a pokorným duchem, smetí bludů bude smeteno a objeví se drahokamy pravdy, které byly dlouho skryty našim očím.“

Plán spásy se nazývá evangeliem. Hlavní osobou evangelia je Boží Syn a náš Spasitel Ježíš Kristus. Je tedy důležité pochopit, co je evangelium a kdo je Ježíš Kristus, protože k Bohu Otci vede jenom jedna cesta.

Jan 14:6 Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Otázkou je, co přesně je evangelium. Na to mají různé denominace a i jednotlivci spoustu názorů. Většina křesťanů dnes mluví velmi často o Boží milosti. Je evangelium pouze dobrá zpráva o Boží milosti a o odpuštění hříchů, nebo je to i něco víc?

Římanům 1:16 Nestydím se za evangelium, neboť je to **Boží moc** k záchraně pro každého, **kdo věří předně pro Žida, ale i pro Řeka.**

Pavel zažil moc evangelia ve svém vlastním životě, když se setkal se svým Spasitelem. Kromě toho byl svědkem Boží moci, která se projevila skrze hlásání pravého evangelia v životech těch lidí, kterým o Kristu svědčil.

První list Korintským 1:18 Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachraňováni, je mocí Boží.

První list Korintským 2:2 Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřížovaného.

První list Korintským 2:4–5 ⁴Mé slovo a má zvěst nespočívaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v ukázání Ducha a moci, ⁵aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na **Boží moci.**

EGW Touha věků, str. 826: Evangelium nemá být zvěstováno jako prázdná teorie, ale jako **skutečná moc, která mění život.** Bůh chce, aby lidé, kteří obdrželi jeho milost, svědčili o jeho moci... Vysílá je do tábora nevěřících s poselstvím o své nekonečné milosti. Chce, aby jeho služebníci svědčili o tom, že jeho milostí se lidé mohou změnit a získat **podobnou povahu jako Kristus.**

Podle textu **Římanům 1:16** se tato moc vyskytuje pouze tam, kde je víra. Jinak řečeno, kde víra není, tam není ani Boží moc.

Matouš 13:58 **A pro jejich nevěru tam neučinil mnoho mocných činů.** Nevíra člověka tedy znemožňuje Bohu učinit mnoho mocných činů.

Židům 4:2 **Vždyť také nám byla oznámena radostná zvěst, stejně jako i jim. Slovo zvěsti jim však neprospělo, protože nebyli spojeni vírou s těmi, kteří slyšeli.**

Také v tomto případě nemělo evangelium žádnou moc, protože nebylo spojeno s vírou. Zdá se, že v životech mnohých z nás není vidět Boží moc proto, že nemáme víru. Ovšem Bible také učí, že bez víry není možné líbit se Bohu.

Židům 11:6 *Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.*

Když nevěříme, neprojevuje se v našich životech Boží moc. Dejme tomu, že to je životní zkušenost většiny křesťanů, včetně nás ASD. Není tedy divu, že mnozí tak ochotně přijímají jiné evangelium, které zní tak krásně, ale je falešné. Je to evangelium o Boží milosti a odpuštění hříchů ovšem bez Boží moci, proměňovat životy lidí a žít vítězným životem. Jinými slovy posvěcení nehraje v otázce spásy žádnou roli. Cesta do Božího království je ale plná bojů se svým já, je nepohodlná a úzká.

Matouš 7:13–14 ¹³*Vejděte těsnou branou, protože široká je brána a prostorná cesta, která vede do záhuby a mnoho je těch, kteří jí vcházejí.* ¹⁴*Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života a málo je těch, kdo jí nalézají.*

Dvě chyby v chápání evangelia.

EGW Cesta ke Kristu, kap 7.: Boží děti se musí vyvarovat dvou chyb v myšlení. Zvláště lidé, kteří právě začali důvěřovat Bohu, si musí dávat pozor na tyto problémy. První chyba, je omyl spočívající v tom, že se spoléháme na své dobré skutky, které nás přivedou k Bohu. Pokud se budeme snažit stát svatými tím, že budeme poslouchat Zákon vlastními silami, zjistíme, že je to nemožné. Všechno, co děláme bez Krista, je zkažené sobectvím a hříchem. Svatými nás může učinit pouze Kristova milost skrze víru.

Druhý omyl je stejně nebezpečný. Je to představa, že když věříme v Krista, nemusíme dodržovat Boží zákon. Protože [58] Boží milost přijímáme pouze skrze víru, někteří lidé se domnívají, že to, **co dělají, nemá s jejich vykopením nic společného.**

Co je tedy Biblické evangelium?

Předně je nutné konstatovat, že evangelium je **věčné**. To znamená, že základní předpoklady pro spásu lidí jsou stejné ve všech generacích. Je jenom jedno evangelium, které může spasit člověka, pokud ho přijme.

Zjevení 14:6 *Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu.*

Zakladatelé adventního hnutí objevili téma služby v pozemské svatyni, obzvlášť v knize Leviticus, jako výkladový klíč, z něhož pak odvodili všechny ostatní věroučné body víry včetně Biblického evangelia, tedy plánu spasení. Pojdme tento plán ve zkratce studovat.

Jediné vlastnictví, které hříšník má, když se objeví před Bohem, je hřích. Vložením rukou na nevinnou oběť, vyznáním hříchu a modlitbami, se dovolává Boží milosti a doufá, že bude od hříchu osvobozen. Položením rukou na hlavu zvířete a vyznáním hříchu přenáší svůj hřích na nevinného beránka, který byl předobrazem Ježíše Krista.

Potom stejné ruce, které přenesly na beránka hřích, ho zabily. Pak začala kněžská služba a krev oběti byla knězem pomazána na rohy oltáře zápalu.

Leviticus 4:30 *Kněz vezme trochu její krve na prst, dá na rohy oltáře pro zápalnou oběť a všechnu ostatní krev vylije ke spodku oltáře.*

Pomazání rohů oltáře krví oběti symbolizuje zaznamenání hříchů. **Jeremiáš 17:1** *Judův hřích je zapsán železným rydlem, diamantovým hrotem; je vyryt na tabulku jejich srdcí a na rohy vašich oltářů.*

Když tedy kněz svým prstem slavnostně označil rohy krví, tak byl hřích zaznamenán, jako by byl vyryt diamantovým hrotem. Člověk zhřešil. Vyznal svůj hřích. Hřích byl zaznamenán krví oběti, kterou člověk přinesl. Připustil svou vinu. Uznal, že je spravedlivé, aby za své hříchy zemřel. To vše vyjádřil tím, že svoji vlastní rukou vzal život oběti. Záznam o tomto postupu byl umístěn na rozích oltáře.

Krev dále zaznamenala, že život, který byl pro hřích utracen, byl navrácen člověku, který obět přinesl. Zaznamenala, že Zákonu bylo vyplaceno to, co mu náleželo. Zaznamenala, že se hříšník dobrovolně zřekl špatně prožitého života, života člověka, který si uvědomil a uznal svůj hřích, a zanechal ho. Tady je to Kristovo „*běž a nehřeš více.*“ Život, který hříšník odložil, byl zkažený. Přestoupení Zákona vyžaduje hříšníkův život, jehož symbolem je hřichem naplněná krev. Zákon drží krev, tedy život hříšníka až do dne smíření, kdy je vykoupení dokonáno.

Tím byl oltář a pak přísluhováním krví celá svatyně znečištěna záznamy hříchů Božího lidu. Z toho důvodu bylo důležité učinit jednou za rok v Den smíření, očištění oltáře a svatyně krví oběti za hřích. Smíření bylo vykonáno, když kněz vzal čistou krev kozla pro Hospodina, na kterého nebyly vloženy žádné hříchy. A pomazal jí rohy oltáře a aplikoval ji i ve svatyni.

Můžeme se právem ptát, proč potřeboval Boží lid očištění, když přinášeli během celého roku oběti, když hřešili? Cožpak nevyznávali své hříchy? Neodešli, když jim bylo odpuštěno? Proč by mělo být zapotřebí, aby jim bylo odpuštěno po druhé? Proč by se měly hříchy připomínat ještě každý rok? **Židům 10:2–4** *²Což by nepřestali obětovat, kdyby ti, kdo Bohu slouží, již neměli žádné vědomí hřichu, když jsou jednou očištěni? ³Ale v těch obětech je každoročně připomínka hřichu, ⁴neboť je nemožné, aby krev býků a kozlů odstraňovala hříchy.*

Tyto otázky vyžadují odpovědi.

Je nutné si uvědomit, že vykoupení je vždy vázáné podmínkou trvalého pokání. Bůh odpouští, ale odpuštění není bezpodmínečné a nezávislé na budoucím životě hříšníka.

Ezechiel 18:24 *Když se ale spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a spáchá špatnost, bude jednat podle všech ohavností, které spáchal ten ničema, bude žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány. Zemře ve své věrolomnosti, kterou se zpronevěřil, a ve svém hřichu, kterým zhřešil.*

Tento text jasně prohlašuje, že když se někdo odvrátí od spravedlivých skutků, nebude na jeho dobré skutky pamatováno. A také naopak je zřejmé, že když byl někdo bezbožný a odvrátí se od své špatné cesty, nebudou mu připomínána žádná jeho přestoupení.

Bůh vede záznam o životě každého člověka. Kdokoli prosí upřímně, aby mu bylo odpuštěno, Bůh mu odpustí. Někteří lidé ale, když jim bylo odpuštěno, změni někdy své smýšlení. Svým životem ukazují, že jejich pokání není trvalé. A tak Bůh místo toho, aby odpustil s konečnou platností, zaznamená u jmen lidí, že jim odpustil, ale čeká s konečným vymazáním hříchů, dokud si to všechno důkladně nepromysleli. Jestliže si na konci svého života stále ještě oškliví své hříchy a upřímně jich litují, Bůh je považuje za věrné a v Den soudu bude jejich záznam s konečnou platností očištěn. Tak to bylo i v dobách Starozákonního Izraele. Když se přiblížil Den smíření – očištění, měl každý provinilec příležitost ukázat, že se jeho postoj vůči hřichu nezměnil. Pokud to tak bylo, byly jeho hříchy vymazány a on byl zcela očištěn – smířen s Bohem.

Den soudu.

Den smíření byl pro Izrael Den soudu. Každý den v průběhu roku přicházeli hříšníci do chrámu a dostávali odpuštění. V Den smíření byly tyto hříchy Bohem přezkoumány.

Židům 10:3 *Ale v těch obětech je každoročně připomínka hříchů,*

V Den smíření každý věrný Izraelita obnovil své zasvěcení Bohu a utvrdil své pokání. Výsledkem bylo, že mu bylo nejen odpuštěno, ale byl i očištěn.

Leviticus 16:30 *Protože tohoto dne za vás vykoná obřad smíření, aby vás očistil od všech vašich hříchů. Budete před Hospodinem čisti.*

Každý Izraelita musel být velmi šťastný, když toho večera šel domů s vědomím, že je očištěn od všech svých hříchů. Stejně zaslíbení je dáno i křesťanům v Novém zákoně.

1. list Janův 1:9 *Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.*

Apoštol Jan popsal Den soudu následujícími slovy: **Zjevení 20:12** *A uviděl jsem mrtvé, velké i malé, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Byla otevřena i jiná kniha, to jest kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých skutků, zapsaných v těch knihách.*

Z textu je zřejmé, že mrtví byli souzeni podle záznamů, které byly zapsány v knihách. Den smíření byl předobrazem této události. Ve svatyni nebyly sice žádné knihy, ale záznamy hříchu byly zapsány každou kapkou krve, pokropenou na oltáři zápalů při raní a večerní bohoslužbě. To představovalo záznam o spáchaných hříších. Krev pomazaná knězem na rohy oltáře zápalů a kadidlového oltáře symbolizovala záznam odpuštěných hříchů. V Den smíření byly hříchy těch, kterým již bylo odpuštěno, vymazány. Nekající hříšníci byli zabiti. Tímto způsobem byla svatyně očištěna od záznamů hříchů nahromaděných za celý rok. Hříchy již déle nesvědčily proti Božimu lidu. Nezůstal ani jeden záznam.

Služba v pozemské svatyni byla obrazem toho, co se děje ve svatyni nebeské. Tam je uchován záznam o hříších, jak nevyznaných, tak i vyznaných. Když nastal Den smíření, bylo všeobecně předpokládáno, že všichni své hříchy vyznali a že jejich vyznání bylo zaznamenáno krví ve svatyni. K dokončení díla smíření mezi hříšným člověkem a Bohem, bylo nyní nutno, aby byly záznamy hříchů kompletně vymazány. K tomu bylo nutné, aby svatyně byla od svého znečištění očištěna krví. Dříve než bylo toto zvláštní očišťování provedeno, vešel velekněz do svatyně svatých s krví býčka, aby očistil sebe a svůj dům. Když toto bylo vykonáno, začalo dílo očišťování. Nejdříve byla krví kozla pro Hospodina očištěna svatyně svatých a potom svatyně. Tím byl záznam o hříchu vymazán. Teprve poté byl očišťován oltář.

Leviticus 16:19–20 ¹⁹*Sedmkrát na něj stříkne prstem trochu krve a tak ho očistí a posvětí od nečistot synů Izraele.* ²⁰*Když dokončí obřad smíření za svatyni, stan setkávání a oltář, přivede živého kozla.*

Je zřejmé, že největším problémem Božího lidu v minulosti byly jeho hříchy. Bůh jasně definoval, za jakých předpokladů jim hříchy odpustí. Na tom se dodnes nic nezměnilo, protože Bůh se nemění.

Židům 13:8 *Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.*

Co říká o evangeliu prorok doby konce Ellen G. Whiteová? Zástupně dva citáty.

EGW MS – Rukopis č. 28, 1898 Každý člověk má odlišnou individualitu – Evangelium se zabývá jednotlivci. Každý člověk má život, který může zachránit nebo ztratit. Každý má svou individualitu, která je oddělená a odlišná od všech ostatních. Každý musí být **usvědčen** sám za sebe a sám za sebe se musí **obrátit**. Musí přijmout **pravdu**, **činit pokání**, **věřit a poslouchat** sám za sebe. Svoji **vůli** musí

uplatňovat sám za sebe. Nikdo nemůže toto dílo vykonat v zastoupení. Nikdo nemůže svoji individualitu ponořit do individuality jiného člověka. Každý se musí Bohu **odevzdat** svým vlastním činem a **tajemstvím zbožnosti**.

EGW HP – V nebeských výšinách 146.5: Ti, kdo věří v Krista a poslouchají Jeho přikázání, nejsou v otroctví Božího zákona, neboť pro ty, kdo věří a poslouchají, není Jeho zákon zákonem otroctví, ale svobody. Každý, kdo věří v Krista, každý, kdo **spoléhá na uchovávací moc vzkříšeného Spasitele**, který vytrpěl trest vynesený nad přestupníkem, každý, kdo odolává pokušení a uprostřed zla **kopíruje** vzor daný v Kristově životě, se skrze víru ve výkupnou oběť Krista stane **účastníkem Božské přirozenosti**, neboť unikl zkaženosti, která je ve světě skrze žádostivost. **Každý, kdo se vírou řídí Božími přikázáními, dosáhne stavu bezhříšnosti, v němž žil Adam před svým přestoupením.**

Pojďme se podívat do minulosti, co ASD učili a jak chápali osobu Ježíše Krista v souvislosti se spásou člověka před rokem 1949, protože v tomto roce došlo k prvním změnám adventistické teologie. O této změně budeme hovořit někdy jindy.

Co učili ASD do roku 1949.

Od roku 1915 vydávali adventisté tzv. biblická čtení pro domácí skupinky. Mnoho tisíc lidí se po přečtení tohoto materiálu stalo adventisty. Přečteme si teď původní otázku a odpověď týkající se Kristova lidství před úpravou v roce 1949. Takže čteme z vydání Biblických čtení pro domácí skupinky z roku 1947.

Oddíl 4. kapitola 39: „Život bez hříchu“, otázka č. 6:

Jak plně sdílel Kristus naše společné lidství?

Židům 2:17 A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech k usmíření hříchů lidu.

POZNÁMKA: Ve svém lidství měl Kristus podíl na naší **hříšné, padlé přirozenosti**. Kdyby tomu tak nebylo, pak by nebyl učiněn **podobným svým bratřím**, nebyl by ve všem pokoušen jako my, nepřemáhal by tak, jako musíme přemáhat my, a nebyl by tím úplným a dokonalým Spasitelem, kterého člověk potřebuje a musí mít, aby mohl být spasen.

Židům 4:15 Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.

Myšlenka, že se Kristus narodil z neposkvrněné, nebo bezhříšné matky, nezdědil žádné sklony k hříchu a z tohoto důvodu nezhrěšil, ho vylučuje z oblasti padlého světa, a tím z místa, kde je Jeho pomoc nejvíce zapotřebí. Po lidské stránce zdědil Kristus přesně to, co každé Adamovo dítě – **hříšnou přirozenost**. Po božské stránce byl od svého početí zplozen a zrozen z Ducha. A to vše se stalo proto, aby se lidstvo dostalo na výhodnou pozici a aby se ukázalo, **že stejným způsobem může každý, kdo se „narodil z Ducha,“ získat podobná vítězství ve svém vlastním hříšném těle. Každý má tedy zvítězit tak, jako zvítězil Kristus.**

Zjevení 3:21 Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn.

Bez tohoto zrození nemůže být žádné vítězství nad pokušením a žádné spasení od hříchu.

Jan 3:3-7 ³Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.“ ⁴Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.“ ⁵Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se

kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.“

Oddíl 4 kapitola 39: „Život bez hříchu," otázky č. 7 a 8:

7. Kde Bůh v Kristu odsoudil hřích a získal pro nás vítězství nad pokušením a hříchem?

Římanům 8:3-4 ³Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákonu naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

Všimněte si: Bůh v Kristu odsoudil hřích nikoliv tím, že by ho odsoudil pouze jako trestný čin soudce sedícího na soudní stoličce, ale tím, že přišel a žil v těle, v **hříšném těle, a přesto bez hříchu**. V Kristu ukázal, že je možné **díky jeho milosti a moci odolat pokušení, zvítězit nad hříchem a žít v těle bez hříchu**.

8. Z čí moci žil Kristus dokonalý život?

Jan 5:30 Já sám od sebe nemohu dělat nic.

Jan 14:10 Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám od sebe, Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.

Poznámka: Ve svém lidství byl Kristus při konání skutků stejně závislý na Božské síle činit skutky Boží, jako je každý člověk, když dělá stejné věci. Nepoužíval žádné prostředky k tomu, aby žil svatým životem, které by nebyly dostupné každému člověku. Jeho prostřednictvím může každý člověk mít Boha, který v něm přebývá a působí v něm, „aby chtěl a konal Jeho dobré věci.“

1. **Jan 4:15** Kdo by vyznal, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu.

Filipským 2:13 Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.

Řekl bych, že většina křesťanů správně předpokládají, že cílem evangelia je zachránit lidi od hříchu, ale zcela selhávají v dosažení této spásy, protože vynechávají působení Ducha svatého, který obnovuje a očišťuje srdce. I král David pochopil, že bez obrácení a znovuzrození nikdo do Božího království nevstoupí. Proto se modlil: **Zalm 51:12,9** ¹²Stvoř mi čisté srdce, Bože! **Obnov v mém nitru pevného ducha!** ⁹Očisti mě od hříchu yzopem a budu čistý, umyj mě a budu nad sním bělejší.

Je důvod se obávat, že mnozí z těch, kdo se považují za spasené, se mýlí ve velkém záměru evangelia. Mnoho lidí se domnívá, že krátce před smrtí nebo v okamžiku smrti či bezprostředně po ní se stane něco, co v jejich nitru dokončí nezbytné dílo očištění a učiní je způsobilými pro nebe. To ale Bible nikde neuvádí. To je falešné evangelium. Ve **Zjevení 22:11–12,14–15** se dočteme: ¹¹Kdo ubližuje, ať ještě ubližuje do konce, kdo je špinavý, ať se ještě ušpiní, a kdo je spravedlivý, ať ještě až do konce koná spravedlnost, a kdo je svatý, ať se ještě posvěť. ¹²Hle přijdu brzy a moje mzda se mnou, abych odplatil každému podle toho, jaké je jeho dílo.... ¹⁴Blahoslavení ti, kdo si perou roucha, aby měli právo ke stromu života a aby branami vstoupili do města. ¹⁵Venku zůstanou psi, kouzelníci, smilníci, vražedníci a modloslužebníci i každý kdo miluje a činí lež.

Ellen Whiteová komentuje tyto texty následovně: **R&H 25. 8. 1885:** Nikdo z těch, kdo obdrželi světlo pravdy nevstoupí do Božího města jako přestupník příkázání. Boží zákon je základem Jeho vlády na zemi i na nebi. Jestliže lidé vědomě pošlapávají a pohrdají Jeho Zákonem na zemi, nebudou vzati do nebe, protože by konali to stejné dílo i tam. **Nebude žádné změny charakteru, když Kristus přijde. Budování charakteru musí proběhnout během času doby milosti.** Den co den jsou jejich skutky

zaznamenávány v nebeských knihách a ve velkém Božím dni budou odměněni podle toho, jaké byly jejich skutky. Tehdy bude zjeveno, kdo obdrží požehnání. Blahoslavení, kteří zachovávají Jeho přikázání, aby měli právo ke stromu života a aby branami vešli do města.

Římanům 2:13 Neboť u Boha nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ospravedlnění budou ti, kdo jej plní.